

eLIBRARY.RU (approximately 1000 journals), DOAJ (Directory of Open Access Journals), InTech e-books (free online access to high-quality research and possibility to exchange ideas with scientists from around the world), DOAB (Directory of Open Access Books,), Europeana (4,5 millions of images, texts, audio and video recordings), Google books, Open J-Gate, etc. Some examples of their use are provided.

There also exist a lot of possibilities for structuring learning materials. Using SharePoint Online is mentioned as an example. Unfortunately, Microsoft Office 365 is not widely used at Ukrainian universities despite the fact that SharePoint Online site is better than the MOODLE system for students studying full-time. Students and teachers can create their personal websites (My Site) or Team Sites which can be a medium for organizing all the necessary information for teaching and learning.

The review of the open access resources and the possibilities of structuring learning material by using SharePoint Online are provided. The advantages and disadvantages of Open Learning Management System MOODLE are analyzed. Some attention is paid to the causes of the poor dissemination of research findings of Ukrainian scientists.

Key words: information technologies, research university, systemic approach, Internet resources, vocational training, MOODLE.

УДК 355.233(477)

І. В. Толук

Департамент військової освіти та науки
Міністерства оборони України,

Ю. І. Приходько

Національний університет оборони України
імені Івана Черняхівського

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ З ВИЩОЮ ОСВІТОЮ: ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ

У статті обґрунтовуються інноваційні підходи щодо підготовки військових фахівців у системі військової освіти та основні напрями й шляхи її подальшого розвитку, а саме: управління освітою; ступеневість підготовки фахівців; формування державного замовлення, мережі військових навчальних закладів; перехід до нової дидактичної системи в підготовці військових фахівців із вищою освітою; створення системи моніторингу військової освіти.

Ключові слова: військова освіта, інноваційний розвиток, компетенції, модель фахівця, управління, дидактична система, службова кар'єра.

Вступ. Сучасний розвиток світової цивілізації висуває нові вимоги до освіти, значно підвищує її роль у суспільстві. Освіта стає інтелектуально-духовною основою розвитку особистості, суспільства, нації та держави, важливим чинником і стратегічним ресурсом, зміцнення її авторитету та конкурентоспроможності на міжнародній арені, забезпечення незалежності, національної безпеки, оборони й національних інтересів України, відтворення інтелектуальних і продуктивних сил суспільства, поліпшення добробуту людей. Військова освіта – необхідна та невід'ємна

складова військової організації держави. Вона є основним джерелом підготовки та комплектування Збройних Сил (ЗС) України, інших військових формувань і правоохоронних органів висококваліфікованими офіцерськими кадрами й інтегрована в загальнодержавну освітню систему. Система військової освіти (СВО) повинна забезпечувати підготовку військових фахівців із високим рівнем професіоналізму, компетентності, інтелектуального розвитку, загальної та військово-професійної культури, здатних із високою ефективністю виконувати поставлені завдання щодо оборони Вітчизни, розвитку власної творчої індивідуальності, наполегливого самостійного засвоєння нових знань протягом військової служби [1, 3–5; 8; 10].

Постановка проблеми. Аналіз і дослідження шляхів інноваційного розвитку військової освіти є актуальною проблемою й визначається такими чинниками: міжнародними та внутрішніми воєнно-політичними факторами, подальшим розвитком ЗС України; змінами в національній законодавчій базі щодо освіти, приєднанням України до Болонського процесу, необхідністю формування єдиного європейського освітнього й інформаційного простору; інформатизацією освіти й науки; зниженням якості підготовки військових фахівців; формуванням нової ідеології стандартів вищої військової освіти на основі компетентнісного підходу; зростанням значення професійної та мовної підготовки науково-педагогічних працівників, підвищенням рівня їх кваліфікації; потребою зміни підходів щодо фінансування й матеріально-технічного забезпечення освіти й науки. При цьому мають оптимально враховуватися національний і світовий досвід підготовки військових фахівців, функції, завдання, модель і організаційна структура ЗС України, передбачатися значні перетворення в системі військової освіти, науки, організації підготовки військових фахівців відповідно до офіційно прийнятих поглядів на цілі, завдання, структуру, зміст і розвиток освіти в руслі єдиної державної політики [4; 5; 12].

Аналіз публікацій. Серед загальних світових тенденцій інноваційного розвитку освіти, підготовки військових фахівців, що знайшли відображення в наукових публікаціях [4; 6–8; 14], у СВО реалізуються такі: самоорганізація в навчанні фахівців; ступеневість, неперевність, випереджувальна спрямованість освіти; інтеграція освіти й науки; фундаменталізація, інформатизація, гуманізація, демократизація, стандартизація, технологізація освіти; забезпечення якості освіти та її особистісна спрямованість; зв'язок із військами; аналіз діяльності випускників; коригування військово-освітнього процесу. Протягом останніх

років проведена значна робота щодо формування змісту підготовки військових фахівців на засадах компетентнісного підходу, приведення його у відповідність до державних і галузевих стандартів вищої освіти, сучасного воєнного мистецтва, бойового застосування ЗС України за визначеними варіантами, обставинами, ситуаціями, узагальненого досвіду проведення миротворчих, антитерористичних операцій, планів, процедур і дій багатонаціональних штабів [3, 9]. Разом з тим, тривалі за часом традиційні підходи до підготовки військових фахівців, що успадковані з минулих часів і склалися на теперішній час, потребують нових підходів.

Метою статті є обґрунтування інноваційних напрямів і шляхів удосконалення підготовки військових фахівців у вищих військових навчальних закладах (ВВНЗ).

Виклад основного матеріалу. Не викликає сумніву, що підготовка військових фахівців потребує значного часу на військово-спеціальну та практичну підготовку, в тому числі на військове стажування, для набуття стійких навичок і досвіду для виконання обов'язків за посадовим призначенням. Водночас, необхідність виконання нормативної складової державних освітніх стандартів як умова отримання загальнодержавного диплома про освіту з відповідних цивільних галузей знань призвела до скороченням кількості годин на військово-професійну, як теоретичну, так і практичну підготовку офіцерських кадрів і відповідно – певного зниження її рівня, тобто якості підготовки випускників. Військова освіта, передусім, тактичного рівня, в усіх провідних країнах світу – це корпоративна система підготовки військових фахівців, призначення яких – виконання завдань, зумовлених специфікою функціонування збройних сил і потребою їх застосування в конкретних умовах. При цьому залишаються чинними головні критерії вимог до військової освіти: державі потрібні висококваліфіковані військові фахівці, здатні керувати військами (силами) в бою (операції), навчанням, вихованням, розвитком, психологічною підготовкою особового складу в мирний і воєнний час; створювати, експлуатувати й застосовувати найскладніші системи озброєння та військової техніки; супроводжувати та здійснювати фундаментальні, прикладні дослідження; організовувати, проводити й контролювати дослідно-конструкторські роботи з випереджувального створення нових поколінь озброєння, військової та спеціальної техніки; ефективно діяти під час виконання завдань, які виникають у процесі здійснення міжнародних антитерористичних і миротворчих операцій, участі в ліквідації локальних воєнних конфліктів.

З метою визначення впливу окремих факторів на функціонування ВВНЗ, на якість підготовки військових фахівців як системної категорії та розроблення відповідних рекомендацій щодо її покращення в ході виконання науково-дослідної роботи «Якість–2011» проведено опитування представників різних категорій і структур СВО [13]. Наведемо деякі його результати.

1. Заслуговує на увагу думка керівного складу та науково-педагогічних працівників щодо розподілу бюджету навчального часу між нормативною та варіативною частинами державних галузевих стандартів освіти. На думку більше, як 55% опитаних, слід змінити чинний розподіл бюджету навчального часу між нормативною та варіативною частинами змісту освіти (зараз він складає: $65\% \pm 5\%$ – нормативна складова; $35\% \pm 5\%$ – варіативна) у бік збільшення часу на варіативну, а саме: відповідно – $45\% \pm 5\%$ та $55\% \pm 5\%$. Така думка, на наш погляд, ґрунтується на необхідності посилення військово-професійної спрямованості навчально-виховного процесу, має сприяти підвищенню рівня сформованості в майбутніх військових фахівців спеціальних компетенцій відповідно до посадових призначень.

2. Слід визначити, що частина молоді скористалася можливістю отримати безкоштовну вищу освіту за умов повного державного утримання й забезпечення. Реальністю сьогодення постало, що певна частина випускників ВВНЗ одразу чи після нетривалої служби звільняється з лав ЗС України. Вочевидь, що перші з них заздалегідь були зорієнтовані на отримання вищої освіти за державні кошти, а інші, зіштовхнувшись із сьогоденними реальними умовами ратної праці, використовують набуту спеціальність і вибувають у цивільну сферу діяльності, де їх з великим задоволенням приймають як підготовлених, дисциплінованих, морально й фізично здорових молодих фахівців, які мають досвід роботи в колективі та з колективами. Викладене підтверджується результатами проведеного опитування. Наведемо оцінку керівним складом СВО вмотивованості випускників на подальшу офіцерську службу: усталена мотивація в 90% випускників відзначена 26,7% керівного складу; відповідно від 80 до 90% – 4,4%; від 70 до 80% – 6,7%; від 60 до 70% – 4,4%; від 50 до 60% – 20,0%; менше 5% – 37,8%. Більш як 50% курсантів не мають стійкої мотивації на подальшу офіцерську службу. Так вважає 57,8% опитаних представників керівного складу та 30,3% – науково-педагогічних працівників ВВНЗ. Ці дані мають жорстку кореляцію з мотивами вступу кандидатів на навчання у ВВНЗ. Зокрема, один з основних таких мотивів – можливість безкоштовного отримання вищої освіти. Середнє значення такого мотиву за результатами опитування курсантів першого курсу п'яти ВВНЗ складає –

55,4%. Вихід із такого становища вбачається в необхідності покращення професійного відбору кандидатів на навчання, соціального захисту офіцерського складу, посилення відповідальності за виконання умов контракту, забезпечення достатності військово-професійної підготовки фахівців у межах державних стандартів вищої освіти з розробкою та узгодженням нормативних документів із відповідними органами управління освітою.

3. На думку курсантів-випускників, найбільше сприятимуть підвищенню ефективності їх підготовки у ВВНЗ такі чинники: посилення практичної підготовки із застосуванням бойової техніки – 87,8%; збільшення терміну військового стажування – 69,1%; частіше моделювання в ході навчання реальних ситуації, що здебільшого зустрічаються у практичній діяльності офіцера – 67,1%; надання більшої практичної спрямованості заняттям щодо роботи з особовим складом – 56,9%.

4. Нічого, окрім занепокоєння, не викликає ступінь сформованості в курсантів основних компетенцій. За результатами оцінювання керівним складом, науково-педагогічними працівниками й самими курсантами (самооцінка) менш сформованими виявилися такі компетенції: на думку керівного складу: методична компетенція – 73,4%; організаційно-управлінська – 62,3%; правова – 62,2%; тактична, спеціальна – 55,5%; виховна – 54,4%; на думку науково-педагогічних працівників: самовдосконалення – 64,5%; організаційно-управлінська – 57,1%; індивідуально-психологічна – 54,1%; соціально-виховна – 51,7%; на думку курсантів випускного курсу: правова – 42,2%; організаційно-управлінська – 34,1%; тактико-спеціальна – 31,5%; соціально-виховна – 28,6%; загальновійськова, тактична – 27,2%.

З урахуванням викладеного, важливою задачею військової освіти є формування нового покоління, інноваційних моделей військових фахівців усіх освітньо-кваліфікаційних рівнів і ланок управління. Набутий за роки незалежності досвід підготовки військових фахівців показав необхідність їх суттєвого коригування на засадах системного й компетентнісного підходу. Особливо актуальною ця проблема є для фахівців тактичного рівня. Як відзначається в Програмному документі ЮНЕСКО [11], «...в умовах глобалізації світової економіки мають зміщуватися акценти з принципу адаптивності на принцип компетентності...». При цьому ЮНЕСКО введено навіть специфічний термін «освіта, заснована на компетентності», під яким розуміється «освіта, що базується на описі, вивченні й демонструванні знань, навичок, поведінки й відносин, необхідних для будь-якої визначеної

ролі, професії або кар'єри». З наведеного чітко проглядається широке трактування компетентнісного підходу до різноманітних сфер діяльності людини, основу якого складає реальна готовність фахівця до виконання функціональних обов'язків за отриманою спеціальністю (спеціалізацією). Системна модель військового фахівця за визначеними спеціальністю (спеціалізацією), кваліфікацією, терміном навчання передбачає інтегральну єдність освітньо-кваліфікаційних вимог на основі компетентнісного підходу [2, 6] («знання й розуміння», «знання як діяти», «знання як бути»): змісту та процесуальної складової навчання (технології); засобів контролю, діагностики, моніторингу.

На нашу думку, сучасна компетентнісна модель підготовки військових фахівців різних освітньо-кваліфікаційних рівнів і ланок управління має створюватися на таких засадах [3; 9, 73]: стандартизації; урахування специфіки підготовки військових фахівців командного й інженерного профілю; ступневості; технологізації; орієнтації нормативних і варіативних частин змісту освіти на спеціальність (спеціалізацію) та кваліфікацію військового фахівця; єдності змісту фундаментально-теоретичної та практичної підготовки військового фахівця; усебічного матеріально-технічного й фінансового забезпечення.

На теперішній час підготовка військових фахівців тактичного рівня командного профілю здійснюється у СВО за освітньо-кваліфікаційним рівнем бакалавра з терміном навчання 4 роки, а інженерного й гуманітарного – за освітньо-кваліфікаційним рівнем «спеціаліст» («магістр») і терміном навчання 5 років. З переходом до сучасної структури вищої військової освіти, а саме: «бакалавр-магістр-доктор філософії» постає проблемне питання щодо перегляду структури, змісту, термінів і дидактики підготовки військових фахівців із вищою освітою всіх освітньо-кваліфікаційних рівнів і ланок управління. При цьому рівень бакалавра (командира, інженера) має забезпечувати повну готовність фахівця до професійної діяльності, передусім, в управлінській, інженерно-експлуатаційній сферах. Освітні програми підготовки магістрів можуть бути поділені на такі: дослідницькі, професійні, кар'єрні. Підготовку фахівців за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр» (тактичний рівень) доцільно здійснювати за визначеними напрямками та спеціальностями для забезпечення комплектування офіцерськими кадрами: військ (відповідно до організаційно-штатних структур ЗС України), науково-дослідних і випробувальних установ, військових представництв підприємств оборонно-промислового комплексу, ВВНЗ, системи підготовки наукових і

науково-педагогічних кадрів. Підготовка військових фахівців оперативно-тактичного та оперативно стратегічного рівнів має здійснюватися в Національному університеті оборони України.

Перегляд структури, змісту, термінів і дидактики підготовки військових фахівців із вищою освітою усіх освітньо-кваліфікаційних рівнів і ланок управління зумовлюється такими чинниками: інформатизацією, комп'ютеризацією та автоматизацією всіх складових воєнної сфери; зміною поглядів на ведення сучасних бою та операції, на бойове застосування озброєння та військової техніки; модульною побудовою сучасного озброєння, військової техніки й особливостями їх функціонування, бойового застосування, експлуатації й обслуговування; актуальністю переходу від інформаційно-знаннєвої моделі підготовки фахівців до компетентнісної; необхідністю системного формування змісту освіти та компетенцій фахівців; запровадженням інформаційних, інноваційних технологій і засобів навчання, інтегрованих навчальних середовищ; можливостями динамічного програмування та моделювання будь-яких процесів, дій, ситуацій; зростанням достовірності прогностичних даних для прийняття різних рішень на основі здобуття потрібної для цього інформації сучасними засобами спостереження, зв'язку та розвідки.

Потребують коригування на рівні суспільства та особистості кожного, хто готується до професійної діяльності, психологічні аспекти сприйняття освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр» (за фахом). Адже такі фахівці в усіх провідних державах світу як у цивільній, так і військовій освіті, складають більшість науково-технічного персоналу корпорацій, фірм, підприємств, науково-дослідних установ, військових фахівців. Не всі мають бути магістрами. Це природний процес. З іншого боку, ніхто не має обмежувати право тих, хто хоче та прагне стати магістром. Обидва фахівці отримують вищу освіту, пристойну заробітну плату, працюють за відповідними сферами діяльності та саме головне – не відчують від цього ні дискомфорту, ні приниження своєї гідності чи свого стану в суспільстві. Таке положення в суспільстві має стати його нормальним станом, що є характерним для більшості країн, де функціонує ринок праці, домінують принципи оптимального використання кадрів у всіх сферах діяльності, де оцінка ефективності діяльності персоналу здійснюється не за наявними дипломами, колишніми заслугами чи займаними посадами, а за реальними матеріальними й інтелектуальними результатами праці.

Викладені інноваційні підходи щодо підготовки військових фахівців потребують подальшого розвитку (реформування) СВО за такими напрямками:

– підвищення рівня управління військовою освітою на основі: відповідного нормативно-правового забезпечення (прозорість розроблення, експертиза, апробація, затвердження); функціонального підходу до управління на різних ієрархічних рівнях із відповідним розподілом функцій; прогнозування, моделювання; експериментальної апробації та експертизи освітніх інновацій; науково обґрунтованих короткострокових і довгострокових програмно-цільових методів; запровадження новітніх інформаційно-управлінських і комп'ютерних технологій; підвищення компетентності управлінського персоналу всіх рівнів, відповідальності за прийняті рішення; виключення, намагань і випадків прийняття вольових рішень, що дестабілізують діяльність СВО в цілому чи її окремих структурних складових;

– забезпечення реального та дієвого функціонування у СВО за спрямованістю всіх видів підготовки персоналу (допризовна підготовка; підготовка в ТСОУ; підготовка ліцеїстів; підготовка солдат, сержантів, молодших спеціалістів у військах, навчальних центрах, коледжах; підготовка офіцерських кадрів різних освітньо-кваліфікаційних рівнів і ланок управління, офіцерів запасу, наукових і науково-педагогічних кадрів у ВВНЗ, науково-дослідних установах; професійна (командирська) підготовка персоналу в штабах, закладах, установах, військах тощо; курсова підготовка);

– формування державного замовлення на підготовку військових фахівців різних категорій, освітньо-кваліфікаційних рівнів, ланок управління за такою ієрархією дій: безпека держави – Воєнна доктрина – завдання та функції ЗС України – структура ЗС України – чисельність ЗС України – штатні категорії ЗС України – потреба у військових фахівцях різних категорій, освітніх кваліфікаційних рівнів і ланок управління – аналіз, прогнозування, експертна оцінка – державне замовлення на підготовку військових фахівців різних штатних категорій, паспортів посад (освітньо-кваліфікаційних рівнів, ланок управління, кваліфікацій) для ЗС України з урахуванням досвіду функціонування збройних сил провідних країн світу;

– створення оптимальної мережі навчальних закладів системи військової освіти відповідно до реальних потреб ЗС України у фахівцях різних категорій, освітньо-кваліфікаційних рівнів, ланок управління та кваліфікацій;

– перехід до нової дидактичної системи в підготовці військових фахівців із вищою освітою: оптимізація інтеграційних процесів військової освіти з цивільною освітою в напрямках перегляду співвідношення нормативної та варіативної складових стандартів вищої військової освіти, військово-професійної спрямованості підготовки фахівців; оптимізація структури та змісту підготовки фахівців усіх освітньо-кваліфікаційних рівнів,

приведення його у відповідність із досвідом бойової та оперативної підготовки військ (сил), їх застосування в миротворчих операціях, локальних конфліктах і війнах, з психолого-фізіологічними можливостями тих, хто навчається; розроблення нового покоління освітньо-кваліфікаційних характеристик, освітньо-професійних програм, засобів діагностики якості підготовки фахівців на основі компетентнісного підходу; теоретико-прикладна підготовка військових фахівців у ВВНЗ, застосування інфокомунікаційних, інноваційних технологій, інтегрованих навчальних середовищ, тренажерів тощо; практична підготовка військових фахівців у навчальних центрах, військових частинах за посадовим призначенням (спеціальністю, кваліфікацією, паспортом посади) на діючому озброєнні та військовій техніці в умовах, наближених до бойових; застосування особистісно орієнтованих технологій у підготовці військових фахівців; достатність інформаційного, матеріально-технічного, фінансового й навчально-методичного забезпечення;

– створення в системі військової освіти ієрархічної структури з моніторингових досліджень військово-освітнього процесу та його дієвого коригування.

Висновки. Практична реалізація у СВО актуальних інноваційних підходів щодо підготовки військових фахівців має набути системного, комплексного характеру й відповідати таким засадам: пріоритет загальних цілей у підготовці військових фахівців відносно дидактичних, що мають місце в процесі навчання; системність змісту навчання та його відповідність сфері діяльності майбутніх випускників ВВНЗ, застосування адекватних інформаційних і педагогічних технологій; практична підготовка військових фахівців у навчальних центрах, військових частинах за посадовим призначенням (спеціальністю, кваліфікацією, паспортом посади) на діючому озброєнні та військовій техніці в умовах, наближених до бойових; усебічність фінансового й матеріально-технічного забезпечення; здійснення контролю, моніторингу й коригування військово-педагогічного процесу.

Викладені інноваційні підходи щодо підготовки військових фахівців потребують подальшого дослідження за такими напрямками: управління військовою освітою; неперервність, ступеневість підготовки військових фахівців; формування реального державного замовлення на підготовку військових фахівців усіх освітньо-кваліфікаційних рівнів і ланок управління, мережі військових навчальних закладів; перехід до нової дидактичної системи в підготовці військових фахівців з вищою освітою; створення ієрархічної системи моніторингу військової освіти.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про рішення Ради національної безпеки та оборони від 08.06.2012 «Про нову редакцію Воєнної доктрини України»: Указ Президента України від 08.06.2012 № 390/2012 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 45. – Ст. 1750.
2. Комплекс нормативних документів для розроблення складових системи галузевих стандартів вищої освіти / Укладачі : Я.Я. Болюбаш, К. М. Левківський, В. Л. Гуло та ін. – К. : МОН України, ІТЗО, 2007. – 76 с.
3. Толоч І. В. Якість військової освіти як системно-технологічна категорія / І. В. Толоч, Ю. І. Приходько // Збірник наукових праць «Військова освіта» Національного університету оборони України. – 2012. – № 2 (26). – С. 185–194.
4. Телелим В. М. Інноваційний розвиток військової освіти в Україні: становлення, проблеми, перспективи / В. М. Телелим / Проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку. – 2012. – № 2. – С. 177–188.
5. Національна доктрина розвитку освіти. Затверджена Указом Президента України від 17.04 2002 р., № 347/2002 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 16. – Ст. 860.
6. Нещадим М. І. Військова освіта в Україні: історія, теорія, методологія, практика: [монографія] / М. І. Нещадим. – К. : ВПЦ «Київськ. у-т», 2003. – 852 с.
7. Ніколаєнко С. М. Теоретико-методологічні основи управління інноваційним розвитком системи освіти України : [монографія] / С. М. Ніколаєнко. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2008. – 419 с.
8. Приходько Ю. І. Концептуальні засади розвитку військової освіти України / Ю. І. Приходько // Військова освіта : зб. наукових праць. – 2008. – № 1 (21). – С. 125–138.
9. Приходько Ю. І. Методологічні основи формування змісту підготовки військових фахівців / Ю. І. Приходько // Вісник Національного університету оборони України. – 2011. – № 2 (21). – С. 68–74.
10. Педченко Г. М. Збройні Сили України: від стабілізації до позитивних змін: [інтерв'ю] / Г. М. Педченко // Оборонний вісник Центру воєнної політики та політики безпеки. – 2010. – № 12. – С. 2–5.
11. Реформы и развитие высшего образования: Программный документ ЮНЕСКО. – Париж : Изд. ЮНЕСКО, 1995. – С. 5–40.
12. Можаровський В. М. Оборонний огляд в Україні: результати і висновки / П. М. Крикун, М. М. Денежкін // Наука і оборона – 2012. – № 4. – С. 3–11.
13. Управління якістю підготовки військових фахівців з вищою освітою : [пром. звіт НДР «Якість-2011»]. – К. : НУОУ, 2010. – 325 с.
14. Ягупов В. В. Теорія і методика військового навчання : [монографія] / В. В. Ягупов. – К. : Тандем, 2000. – 380 с.

РЕЗЮМЕ

Толоч І. В., Приходько Ю. І. Підготовка воєнних спеціалістів з вищим образованием: інноваційні підходи.

В статті обґрунтовуються інноваційні підходи в підготовці воєнних спеціалістів в системі воєнного образования, основні напрямки і шляхи його подальшого розвитку, а саме: управління образованием; ступенчатість підготовки спеціалістів; формування державного замовлення, мережі воєнних навчальних закладів; перехід до нової дидактичної системи в підготовці воєнних спеціалістів з вищим образованием; створення системи моніторингу воєнного образования.

Ключові слова: воєнне образование, інноваційне развитие, компетенції, модель спеціаліста, управління, дидактична система, службна кар'єра.

SUMMARY

Tolok I., Pryhodko Yu. Training of military specialists with higher education: innovative approaches.

Innovative approaches to training of military specialists in the system of military education and main trends of its further development are substantiated in this article.

It is showed that among the general world tendencies of innovational development of education, among the tendencies of training military specialists, which are reflected in scientific publications, in the system of military education are fulfilled the following: the self-organization in training specialists; the incessancy of the process of education; the integration of education and science; fundamentalization, informatization, humanization, democratization, standardization, tehnologization of education; the ensuring of the quality of education and its personal focus; the communication with the troops; the analysis of the activity of the graduates; the adjustment of the military-educational process.

Modern competence-based model of training military specialists of different educational levels and levels of management, according to the author, is based on the following principles: standardization; taking into account the specifics of training military professionals of command and engineering profile; gradation; tehnologization; orientation of the normative and vary parts of the content of education on a speciality (specialization) and qualification of the military specialists; unity of content of fundamentally-theoretical and practical training of military specialists; comprehensive logistical and financial support.

The innovative approaches to the training military professionals in many areas are grounded. These areas are: enhancing of the level of management of military education; ensuring of real and effective functioning of the system of military education, oriented on all types of training; the formation of a real governmental order on the training of military specialists; creating the optimal network of educational institutions of military education; transition to the new didactic system in training specialists with higher education; establishing monitoring system of military education.

Key words: military education, innovative development, competences, model of specialist, control, didactic system, service career.

УДК 378.167:37.042

С. М. Хатунцева

Бердянський державний педагогічний університет

ОСОБИСТІСНИЙ ПІДХІД ЯК МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА ДОСЛІДЖЕННЯ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ У ВИЩИХ ПЕДАГОГІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Стаття присвячена вивченню особистісного підходу до розкриття проблеми індивідуалізації професійної підготовки студентів у вищих педагогічних навчальних закладах. Особистісний підхід розглянуто як ключовий методологічний принцип дослідження педагогічного процесу. Встановлено, що особистісний підхід забезпечує врахування індивідуальних особливостей студента, розвиток і саморозвиток його особистісних та професійних якостей і передбачає створення умов для самореалізації майбутнього фахівця, конкурентоспроможного на ринку праці. Наголошено, що складність та багатогранність індивідуалізації навчання зумовлює необхідність комплексного аналізу концептуальних підходів до обраної проблеми.

Ключові слова: методологія, дослідження, індивідуалізація, професійна підготовка, особистість, особистісний підхід, розвиток, саморозвиток.